

Foglaljuk össze még egyszer!

A bővebb változatban kapunk egy ELŐHANG-ot, amely az akár utalásszerűnek vehető „*Légy víg, olvasó!*” befejezéssel végződik, és olvashatunk egy, a történet hangulatát megalapozó I-sel számozott fejezetet (CSINOSI IMÁJA), egy megrázó hangvétellű fohászt, mellyel akár egy ország elvesztét is lehetne siratni. Valamilyest érthető, miért maradt ki egy százezres példányszámban megjelenő tömeglap regénytárából ez a két fejezet. Az olvasók hasznára és örömeire ma a szebb és gazdagabb szövegváltozat él tovább.

\*

A Krúdy-filológia látszólag jelentéktelen, aprócska botrányait villantottuk föl. Van még bőven hasonló bizonytalanság és visszásság írónk szerzteágazó kiadástörténetében. Például A MAGYAR JAKOBINUSOK című regény esete, melynek mostoha sorsára Fráter Zoltán észrevétele világított rá. (Lásd: EGY KRÚDY-REGÉNY VÁLTOZATAI. *Magyar Könyvszemle*, 1984. 3. sz. 248–251. o.) Vagy a NAGY KÓPÉ-nak a szerző által meghúzott változata, amely jókora utókori zűrzavart okozott a regény későbbi kiadásában. Erről épp e folyóirat hasábjain lehetett olvasni jelen sorok írójának tollából. (Lásd: KRÚDY-TITKOK NYOMÁBAN. *Holmi*, 1998. október. 1440–1444. o.)

Villányi László

---

## FÉNYKÉP ÖTÉVES KORÁBÓL

Az a kisfiú a képen, aki mégiscsak  
 én vagyok, úgy mosolyog, mintha egy  
 másik életet élne a majdani férfi;  
 szelíd tekintete az idegen tekinteten:  
 lehet akár megbocsátás vagy biztatás,  
 még mindig nem gondol reménytelennek.

---

## ÖTVEN FELÉ

*Nagy mélység önmagának az ember –  
 hát igen, ötven felé már csak-csak  
 rájöhét, s nyögheti: no de ennyire;  
 zuhan óráról órára, napról napra,  
 hónapról hónapra, évről évre, neki-  
 nekiütődve önmagának, s vége nincs.*

## ÖTVEN ÉV

Rosszul kerestél, egyáltalán, mi a bánatnak  
kerestél kamaszkorod óta, lásd, a sóvárgás,  
az átkozott vágyakozás mindent megrontott;  
képzelődéssel telt el életed, becsaptad magad  
unos-untalan, ötven év kellett, hogy elhidd,  
*aki a fürt után kap, földre veri a szemeket.*

Szakács István

---

## SPRING COLLECTION

Nem mondom, hogy nem ittam meg egy felest az OLI-VÉR SÜTI-ben, mert megittam. És nem is az, hogy olyan nagyon szeretem, de mindenki megiszik egyet, ha a koraival utazik. Különben csak disznóöléskor bírom meginni a pálinkát valahogy, máskor nem nagyon, de mikor ott van az, hogy ki kell fejteni valami nagy erőt, akkor jó meginni egyet, akkor nem émelyít, akkor teljesen más, akkor van az a nagy felbuzdulás, valami ilyen gyilkolászásféle érzés, mit tudom én, hogy mi, valami. Fogni jó erősen az első lábat, mert mindegy, ha rugdos a hátsóval, csak az első legyen jól lefogva, de akkor van valami nagy elszánás, igaz, ezt a drukkot mutatni nem kell.

Nem nagyon tudtam aludni semmit, hajnalban odatettem egy kávé, a kifolyó fél-rebillent, tíz percig törölgettem a gázt, maradt egy korty az alján, másikat már nem főztem. Mert olyan izgalmas nekem még most is az utazás, a fene tudja, miért, teszem azt, tavaly is voltam Lentiben, hozzá vagyok szokva a vonathoz, lehet azt mondani: van, aki nem megy sose sehova; én megyek, mert most kellett, tavaly is kellett, mentem, igaz, nem egyedül, jött az asszony is. Katona volt ott a fiunk, meghalt, elütötte egy tank, bassza meg az isten, odakeveredett valahogy a talpa alá, begyúrte, teljesen össze volt törve, alig akartuk megismerni, ríttunk is nagyon, akkor aztán azt mondta ott a halottas, hogy azonosítás van, nem kell ez a nagy dráma, mondják meg, igen vagy nem. Igen. Egy nap alatt oda-vissza, meg ott volt végig a tudat, visszafelé nem volt könnyű, na, akkor is ittam a pályaudvaron egyet, mert akkor már bizonyos volt minden. Most is kérdezte Olivér, hogy nem tán, Messzinger. Mondom erre, hogy á, nem.

Mondjuk Olivérnek bejött ez a SÜTI, igaz, nem is sütnék semmit, meg hát mit is sütnének, süssön mindenki otthon, nincs annak semmi értelme, hogy a kocsmába jár enni az ember, mert ha valami kisül ekkor, az csak annyi, hogy trehány az asszony, nem tud vagy nem akar főzni, lehet hallgatni az összes hülyét, ha nem süt, akkor biztos nem is baszik, hát ez nekem nem hiányzik egyáltalán, beszéljenek másról, annyi mindenféle dolog van a világon, meg még itt a faluban is, nem is lehet megérteni a legtöbb esetben. Olivérnek meg van ez a bizonyos tulajdonsága, hogy mindig mindent tud, de